

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.11.2007
KOM(2007) 707 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**om gennemgangen af henstilling 2001/331/EF om mindstekrav for miljøinspektioner i
medlemsstaterne**

[SEK(2007) 1493]

DA

DA

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**om gennemgangen af henstilling 2001/331/EF om mindstekrav for miljøinspektioner i
medlemsstaterne**

INDLEDNING

Inspektioner er et vigtigt instrument til at sikre, af Fællesskabets miljølovgivning gennemføres og håndhæves.

I 2001 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet henstilling 2001/331/EF om mindstekrav for miljøinspektioner i medlemsstaterne¹, da det blev erkendt, at der var stor forskel på inspektionsordningerne i medlemsstaterne.

Henstillingen indeholder ikke bindende krav til planlægning, gennemførelse, opfølgning og rapportering af miljøinspektioner. Formålet hermed er at styrke overensstemmelsen med Fællesskabets miljølovgivning og bidrage til en mere konsekvent gennemførelse og håndhævelse i alle medlemsstater.

Medlemsstaterne blev bedt om at rapportere om deres gennemførelse af henstillingen og deres erfaringer med anvendelsen heraf. På basis af disse rapporter og andre tilgængelige oplysninger, blev Kommissionen opfordret til at udarbejde en rapport om henstillingens gennemførelse og fremsætte forslag til en videreudvikling heraf, om nødvendigt i form af et direktiv.

Rapporten, der opresumerer de foreliggende oplysninger om henstillingens gennemførelse og anvendelse, er tilknyttet som bilag til denne meddelelse².

Før Kommissionen fremsætter konkrete forslag, har den til hensigt at samle input fra de andre institutioner, fra det uformelle netværk af europæiske håndhævelsesmyndigheder (IMPEL³) og fra andre interesseparter.

Meddelelsen falder i tråd med dagsordnen for bedre regulering, da overholdelse og håndhævelse er væsentlige komponenter i reguleringskredsløbet.

Denne meddelelse forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget. Formålet med meddelelsen er at udstikke Kommissionens

¹ EUT L 118 af 27.4.2001, s. 41.

² Kommissionens arbejdsdokument SEC XXXX, Report on the implementation of Recommendation 2001/331/EC providing for minimum criteria for environmental inspections in the Member States, Annex to the Communication of the Commission on the review of Recommendation 2001/331/EC (ikke oversat til dansk).

³ Det Europæiske Netværk for Gennemførelse og Håndhævelse af Miljølovgivning <http://ec.europa.eu/environment/impel/index.htm>

synspunkter om henstillingens videre udvikling og lancere en bred drøftelse med andre institutioner og interesseparter.

Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget opfordres til at fremsætte deres meninger om de aspekter, der tages op i meddelelsen.

Kommissionen vil i 2007 holde møder med interesseparterne og foretage en internethøring.

Input fra IMPEL opnås gennem IMPEL-projektet om videreudvikling af henstillingen, der skulle foreligge ved slutningen af 2007.

Efter hensyntagen til resultaterne af disse drøftelser vil Kommissionen fremsætte forslag til den videre udvikling af henstillingen i 2008.

1. GENNEMFØRELSE AF HENSTILLINGEN I MEDLEMSSTATERNE

Alle medlemsstater forelagde en rapport om henstillingens gennemførelse og berettede om deres erfaringer med henstillingens anvendelse.

I mange tilfælde var de indsendte oplysninger ufuldstændige eller vanskeligt sammenlignelige. For nogle medlemsstaters vedkommende, der hvor ansvaret for miljøinspektion henhører under regionernes ansvar, var det umuligt at drage konklusioner på nationalt plan. Det skal ligeledes bemærkes, at medens nogle medlemsstater har forelagt ajourførte oplysninger i 2006, vedrører de fleste oplysninger forholdene i 2002-2003.

På trods af disse mangler i tilgængelige oplysninger fremgår det, at skønt næsten alle medlemsstater har delvis gennemført henstillingen (i varierende omfang), har kun nogle få gennemført den fuldt ud. Der er flere oplysninger om henstillingens gennemførelse i bilaget.

De foreliggende oplysninger peger på, at der stadig er stor forskel på den måde, miljøinspektionerne udføres i Fællesskabet. Sådanne forskelle betyder, at der ikke kan sikres fuldstændig gennemførelse af miljølovgivningen i Fællesskabet. Forskellene medfører ligeledes konkurrenceforvridninger for erhvervslivet.

Denne situation med ufuldstændig gennemførelse skyldes delvis medlemsstaternes forskellige fortolkninger af henstillingens definitioner og kriterier og af rapporteringskravene.

Der synes ligeledes at være stor forskel på den politiske prioritet, der gives miljøinspektioner i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater har fremhævet, at de begrænsede ressourcer, der var afsat til inspektionsorganerne, ikke gav dem mulighed for at udvikle et fuldt effektivt miljøinspektionssystem.

2. HVORDAN KAN HENSTILLINGEN FORBEDRES?

De foreliggende oplysninger viser, at følgende aspekter af henstillingen skal drøftes yderligere, for at den kan blive mere effektiv.

2.1. Definition af anvendelsesområdet

Henstillingen dækker i øjeblikket miljøinspektioner af alle industrianlæg og andre virksomheder og anlæg, hvis emissioner til luften, vandudledninger, affaldsbortskaffelses- eller genindvindingsaktiviteter er omfattet af krav om godkendelse, tilladelse eller licens i henhold til EF-lovgivningen. Der forekommer at være et behov for at tydeliggøre definitionen på anvendelsesområdet. Anvendelsesområdet er blevet fortolket på forskellig vis af medlemsstaterne, hvilket har resulteret i store forskelle i antallet af anlæg, der omfattes af miljøinspektion, og store forskelle mellem de procentsatser af anlæg, der inspiceres hvert år i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater anvender f.eks. kun henstillingen på anlæg, der omfattes af IPPC-direktivet⁴, medens andre også omfatter andre anlæg. Disse forskellige fortolkninger er særlig relevante for affaldssektoren, hvor mange ikke IPPC-anlæg er omfattet af inspektionskrav.

Det aktuelle anvendelsesområde fokuserer hovedsageligt på industri- og affaldsbehandlingsanlæg og udelukker mange aktiviteter, der reguleres af Fællesskabets miljølovgivning.

Henstillingen indeholder navnlig ikke kriterier for inspektion af affaldsoverførsler. Grænseoverskridende overførsler af affald reguleres på EU-plan af forordningen om overførsel af affald⁵. Kommissionen prioriterer gennemførelsen af denne forordning meget højt. I fælles inspektioner, der blev udført i 30 EU-havne af 13 medlemsstater samtidigt inden for rammerne af IMPEL, blev ca. 50 % af affaldsoverførslerne fundet ulovlige. Disse resultater såvel som nylige omfattende ulykker i forbindelse med ulovlige affaldsoverførsler, såsom affaldsdumpningen i Elfenbenskysten, der medførte dødsopofere og alvorlig miljøforurening, har resulteret i mange opfordringer fra medlemsstater, europæiske institutioner, ngo'er og offentligheden generelt til at stramme håndhævelsen af forordningen om overførsel af affald, navnlig med hensyn til inspektioner. Det er væsentligt for Fællesskabet at arbejde sammen om bekæmpelsen af ulovlige affaldsoverførsler. Den nye forordning om overførsel af affald, der blev vedtaget i 2006 og trådte i kraft i juli 2007, indeholder nogle bestemmelser om en forbedret håndhævelse af forordningen og om øget samarbejde mellem medlemsstaterne. Den indeholder imidlertid ingen krav om inspektioner af affaldsoverførsler.

Henstillingen indeholder heller ingen krav om inspektion af Natura 2000-områder. EF-lovgivningen om naturbeskyttelse (fugledirektivet⁶ og habitatdirektivet⁷) sigter mod at etablere et europæisk netværk af særlig beskyttede områder og særlige bevaringsområder (Natura 2000) og sikre, at netværkets områder beskyttes og plejes. Korrekt gennemførelse af denne lovgivning er af største betydning for EU's naturbeskyttelse. Kommissionen glæder sig over oprettelsen af "Green Enforce Network", der sigter mod at tilskynde til samarbejde og erfaringsudveksling mellem medlemsstaterne for at fremme gennemførelsen af naturlovgivningen. "Green Enforce Network" overvejer i øjeblikket at bidrage til den videre udvikling af miljøinspektioner ved at opstille kriterier for inspektion af Natura 2000-områder.

⁴ Direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, EFT L 257 af 10.10.1996, s. 1.

⁵ Forordning (EF) nr. 1013/2006 om overførsel af affald, EUT L 190 af 12.7.2006, s. 1

⁶ Direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1, senest ændret ved direktiv 91/244/EF, EFT L 115 af 8.5.1991, s. 41.

⁷ Direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Anden miljølovgivning, der ikke omfattes af henstillingen, vedrører registrering og godkendelse af kemikalier (REACH⁸), begrænsning af visse farlige stoffer i produkter (f.eks. direktivet om elektrisk og elektronisk udstyr⁹), handel med udryddelsestruede arter¹⁰ og aktiviteter i forbindelse med genetisk modificerede organer og produktansvarssystemer.

2.2. Klarere definitioner

Rapporterne har vist, at nogle udtryk i henstillingen fortolkes forskelligt af medlemsstaterne. Det har medført forskelle i henstillingens gennemførelse i medlemsstaterne og i de oplysninger, som medlemsstaterne har indberettet.

Der er navnlig forskellige fortolkninger af følgende udtryk:

- Inspektion, check, miljørevision

Ifølge henstillingen dækker udtrykket inspektion en aktivitet, der indebærer check og fremme af kontrollerede anlægs overensstemmelse med relevante miljøkrav, overvågning af kontrollerede anlægs miljøvirkninger. Henstillingen opregner en række af sådanne aktiviteter som eksempler. Udtrykkene 'check' og 'miljørevision' indgår i rækken af inspektionsaktiviteter, men er ikke defineret.

Definitionen af inspektion i henstillingen er således meget bred og burde dække alle aktiviteter, der sigter mod at fremme anlægs overensstemmelse med miljøkravene. Den er imidlertid blevet fortolket på forskellig måde af medlemsstaterne, nogle har en meget snæver fortolkning, der f.eks. kun omfatter kontrol på anlæg, og andre har valgt en meget bredere tilgang.

Disse forskellige fortolkninger har betydning for henstillingens gennemførelse og navnlig for planlægningen af inspektioner, da alle berørte aktiviteter bør tages i betragtning ved inspektionsplanlægningen. Det gør det ligeledes vanskeligt at sammenligne medlemsstaternes oplysninger om gennemførte inspektioner, og navnlig andelen af kontrollerede anlæg, der er blevet inspiceret.

- Inspektionsmyndighed

Ifølge henstillingen er en inspektionsmyndighed en offentlig myndighed, der er oprettet eller udpeget af medlemsstaten, og som har ansvaret for de spørgsmål, der er omfattet af henstillingen; det kan også være en juridisk person, til hvem opgaverne uddelegeres, der udfører dem under det offentlige myndighed og overvågning, forudsat personen ikke har nogen personlig interesse i resultaterne af de inspektioner, den udfører. I nogle medlemsstater, hvor mange forskellige myndigheder kunne være direkte eller indirekte involveret i

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF, EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/95/EF af 27. januar 2003 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr, EUT L 37 af 13.2.2003, s. 19.

¹⁰ Rådets forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed, EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1.

inspektionsvirksomhed, var det nogle gange vanskeligt at se, hvilke myndigheder der skulle anses for inspektionsmyndigheder. Denne mangel på klarhed har følger for henstillingens gennemførelse, navnlig for planlægningen af inspektioner, da planerne bør omfatte alle inspektionsmyndighederne.

– Inspektionsplan, inspektionsprogram

'Inspektionsplan' og 'inspektionsprogram' er ikke defineret i henstillingen. En række medlemsstater har forskellige fortolkninger af 'inspektionsplan'. Meningen var et strategisk dokument med henblik på opstilling af en prioritering af miljøinspektioner. Der var nogen forvirring omkring 'inspektionsprogram', der angiver de anlæg, der skal inspiceres i en given periode, og som ifølge henstillingen skulle indgå i inspektionsplanen. Som følge heraf består mange medlemsstaters inspektionsplaner bare af en fortegnelse over de anlæg eller sektorer, der vil blive inspiceret i en given periode. Forskellen mellem de to udtryk er også relevant for gennemførelsen af bestemmelserne om adgang til miljøinformation. Nogle medlemsstater påstår, at de ikke stiller inspektionsplanerne til rådighed for offentligheden, fordi de dermed vil undgå at advare virksomhedsledere om en snarlig forestående inspektion. Skelnen mellem planer og programmer kunne være nyttig for at adskille det politiske aspekt (plan) fra det operationelle aspekt (program); planerne kunne så offentliggøres uden frygt for at indvirke på de enkelte inspektioner.

– Grænseoverskridende ordning

I henhold til henstillingen skal medlemsstaterne fremme koordineringen af inspektioner, hvad angår anlæg og aktiviteter med væsentlige grænseoverskridende virkninger. Oplysningerne herom i rapporterne fra medlemsstaterne var ufuldstændige og varierende. Nogle medlemsstater gav nogle eksempler på administrativt samarbejde med nabolande eller -regioner. Andre henviste til fælles inspektioner af affaldsoverførsler, der blev gennemført i forbindelse med IMPEL-projekter. Nogle medlemsstater henviste mere generelt til udveksling af erfaringer mellem medlemsstater inden for rammerne af IMPEL-projekter. På grund af disse forskellige fortolkninger kunne det ikke vurderes, om medlemsstaterne havde gennemført denne del af henstillingen.

– Rutinemæssige og ikke rutinemæssige inspektioner

I henhold til henstillingen udføres de rutinemæssige inspektioner som led i et inspektionsprogram. Ikke rutinemæssige udføres i tilfælde af klager, i forbindelse med udstedelse, fornyelse eller ændring af en tilladelse eller ved undersøgelse af ulykker, hændelser og tilfælde af ikke overensstemmelse.

Der er i nogle medlemsstater blevet fastlagt forskellige kategorier af inspektioner, f.eks. planlagte eller ikke planlagte inspektioner osv. De kan ikke altid klart klassificeres i kategorierne rutinemæssige eller ikke rutinemæssige. Forskellig fortolkning af disse udtryk gjorde det vanskeligt at vurdere gennemførelsen af henstillingen i nogle medlemsstater. Denne skelnen er særlig vigtig for planlægningen af inspektioner, da både tids- og ressourceforbruget til både rutinemæssige og ikke rutinemæssige inspektioner skal overvejes i planerne.

2.3. Kriterier for planlægning, udførelse, opfølgning og rapportering af inspektioner

Formålet med henstillingen er at øge de kontrollerede anlægs overholdelse af miljølovgivningen. Medlemsstaterne skal også sikre, at miljøinspektioner sigter mod at nå et højt miljøbeskyttelsesniveau. For at nå dette udstikker henstillingen kriterier for, hvordan man planlægger, udfører, følger op på og rapporterer om miljøinspektioner.

2.3.1. Planlægning af inspektioner

Henstillingen indeholder bestemmelser om opstilling af inspektionsplaner og udstikker de generelle kriterier for disse planer med en beskrivelse af, hvad planerne skal dække, på hvilket grundlag de bør opstilles, og hvad de mindst skal indeholde.

Disse kriterier ser ikke ud til fuldt ud at være blevet gennemført i alle medlemsstater. I mange medlemsstater indeholder inspektionsplanerne ikke strategiske elementer, men består snarere af lister over anlæg eller sektorer, der skal inspiceres i en bestemt periode.

Ud over behovet for at tydeliggøre nogle nøgleudtryk i forbindelse med inspektionsplanlægning, som anført under pkt. 2.2., forekommer der at være mulighed for yderligere at forbedre planlægningen af inspektioner i medlemsstaterne. Det ville give medlemsstaterne mulighed for bedst muligt at anvende deres tilgængelige ressourcer ved bedre at målrette inspektionerne af anlæg. Nogle medlemsstater har allerede indført avancerede ordninger for planlægning af inspektioner. Anvendelsen af en risikobaseret forvaltningstilgang til planlægning af inspektioner er blevet foreslået som en metode til opnåelse af god praksis i forbindelse med inspektioner. Denne risikobaserede tilgang kan baseres på forskellige kriterier, såsom miljørisiko, miljømål og anlæggets overensstemmelseshistorie. UK Operator and Pollution Risk Appraisal (OPRA) er et eksempel på en sådan tilgang; den er baseret på adskillige kriterier såsom anlæggets kompleksitet, dets beliggenhed og emissioner såvel som driftslederens resultater og anlæggets historie.

2.3.2. Udførelse af inspektioner

I henhold til henstillingen skal der regelmæssigt gennemføres anlægsbesøg som led i myndighedernes rutinemæssige inspektioner, og i tilfælde af klager, ulykker, uheld eller manglende overensstemmelse og efter udstedelse af en tilladelse og inden fornyelse eller ændring af en tilladelse. Der er fastsat kriterier for, hvordan disse anlægsbesøg bør udføres. Resultaterne af anlægsbesøgene bør indeholdes i rapporter, der meddeles driftslederen og stilles offentligt til rådighed. Alvorlige ulykker, uheld eller hændelser af manglende overensstemmelse bør undersøges nøje for at tydeliggøre årsager og ansvar, afbøde eller afhjælpe miljøvirkningerne, bestemme hvad der skal gøres og fastlægge sanktioner eller håndhævelsesforanstaltninger. Driftslederens opfølgning skal sikres. Der er ingen kriterier for andre inspektionsaktiviteter.

2.3.3. Evaluering af inspektionsplaner

Selv om henstillingen ikke udtrykkelig siger, at gennemførelsen af inspektionsplaner bør evalueres, anmodes medlemsstaterne i henstillingens afsnit VIII om at indberette evalueringen af inspektionsplanernes fordele eller ulemper.

Evaluering af inspektionsplanernes fordele anses som et vigtigt redskab til at forbedre inspektionsplanlægningen. Nogle medlemsstater har indført sofistikerede ordninger til at

evaluere deres inspektionsplaners fordele og ulemper. Disse ordninger har hjulpet dem med at definere deres fremtidige planer.

2.4. Rapportering

Den første rapportering gav en masse oplysninger om henstillingens gennemførelse og anvendelse i medlemsstaterne. Oplysningerne er imidlertid ikke altid sammenlignelige og giver ikke altid mulighed for at drage tydelige konklusioner om inspektionssystemernes effektivitet i medlemsstaterne. Det er blevet foreslået, at der udvikles et mere enkelt rapporteringssystem, der bedre kan måle, om inspektionssystemerne virker efter hensigten. Der vil skulle udarbejdes et meget klart og ensartet format til rapportering for at sikre, at dataene er sammenlignelige.

2.5. Adgang til oplysninger

Ifølge henstillingen bør inspektionsplanerne og inspektionsrapporterne stilles til rådighed for offentligheden i overensstemmelse med direktiv 90/313/EØF. Dette direktiv er i mellemtiden blevet erstattet af direktiv 2003/4/EF. Det nye direktiv specificerer mere detaljeret end det tidligere begrebet miljøoplysninger, begrundelserne for at afslå adgang til oplysninger og forpligtelsen til aktivt at stille oplysninger til rådighed for offentligheden, f.eks. via internettet.

Rapporterne har vist, at adskillige medlemsstater ikke gør inspektionsplaner og rapporter offentligt tilgængelige. Medlemsstater har anført forskellige grunde hertil. Ofte består inspektionsplanerne af lister over anlæg, der skal inspiceres i et bestemt tidsrum. Offentliggørelse af disse oplysninger kunne bringe inspektionens resultater i fare. Inspektionsrapporterne offentliggøres ofte ikke, fordi de kunne indeholde fortrolige kommercielle oplysninger.

Oplysninger om miljøinspektioner dækkes af kravene i direktiv 2003/4/EF, så den retlige forpligtelse til at stille oplysningerne til rådighed findes allerede. Direktivet giver også tilstrækkelige begrundelser for undtagelser til at afslå adgang til disse oplysninger, hvor andre mere betydningsfulde interesser skal beskyttes.

Det ser ud til, at den egentlige mangel på gennemførelse af disse bestemmelser i mange tilfælde skyldes, at myndighederne finder det vanskeligt at finde måder i praksis til at adskille fortrolige oplysninger fra de oplysninger, som offentligheden bør have adgang til. Der skal f.eks. findes en måde, hvorpå den strategiske del af inspektionsplanen kan offentliggøres uden at offentliggøre den del, der indeholder listen over anlæg, der vil blive inspiceret i en given periode.

3. FORSLAG TIL LØSNING AF PROBLEMERNE

Inden henstillingen blev vedtaget, var der en drøftelse af, om kriterierne for miljøinspektioner skulle være retligt bindende. Resultatet af drøftelserne blev vedtagelse af en ikke bindende henstilling og en anmodning til Kommissionen om at gennemgå henstillingen i lyset af de høstede erfaringer med henstillingens gennemførelse, og om nødvendigt fremsætte forslag om et direktiv.

Efter Kommissionens mening gør den udeblevne fuldstændige gennemførelse af henstillingen det nødvendigt at overveje fastsættelse af retligt bindende krav om miljøinspektioner. Det er

desuden nødvendigt at tydeliggøre de almene kriterier for miljøinspektioner og at give bedre vejledning i og udveksling af oplysninger om gennemførelsen heraf. Derfor foreslås følgende:

3.1. Revision af henstillingen

Henstillingen bør betragtes som rammebestemmelser for miljøinspektionsordningerne i medlemsstaterne. Kriterierne er derfor generelle og beskriver, hvordan miljøinspektioner bør planlægges, udføres og følges op. På grund af disse meget generelle og beskrivende kriterier forekommer det ikke hensigtsmæssigt at omdanne dem til retligt bindende krav.

For imidlertid at forbedre henstillingens gennemførelse og gøre den mere effektiv bør den ændres. Det skal navnlig overvejes at udvide dens anvendelsesområde, således at den så vidt muligt omfatter alle miljømæssigt væsentlige aktiviteter. Definitionerne vedrørende inspektioner bør tydeliggøres. Det bør overvejes at videreudvikle kriterierne for planlægning af inspektioner. Der bør oprettes et rapporteringssystem, der er så enkelt og klart som muligt, for at der kan opnås sammenlignelige oplysninger om, hvordan inspektionssystemerne virker, og om de imødekommer målet med at forbedre overensstemmelsen med miljølovgivningen.

3.2. Sektorbestemte inspektionskrav

Ud over henstillingens generelle kriterier for miljøinspektioner bør der indføres specifikke retligt bindende krav om inspektion af bestemte anlæg eller aktiviteter i sektorbestemte retsakter. Retligt bindende krav er nødvendige for at sikre, at inspektioner prioriteres højere politisk, og at miljølovgivningen håndhæves bedre overalt i Fællesskabet. Definition af inspektionskrav i hver retsakt har den fordel, at kravene kan tilpasses den specifikke art og risiko vedrørende de pågældende anlæg eller aktiviteter og kan være mere præcise og bedre målrettede end generelle kriterier. Disse sektorbestemte inspektionskrav kan supplere henstillingen, eller de kan vedrøre anlæg eller aktiviteter, der ikke omfattes af henstillingen.

Som eksempel på et eksisterende velfungerende sektorbestemt inspektionssystem kan nævnes det, der blev oprettet med Seveso II-direktivet om kontrol med risikoen for større uheld¹¹. I henhold til direktivet skal de kompetente myndigheder gennemføre inspektioner eller andre kontrolforanstaltninger, som er passende for den pågældende virksomhedstype. Direktivet definerer mindstehyppighed af inspektioner på stedet til en gang om året og forpligter medlemsstaterne til at sikre, at der opstilles inspektionsprogrammer for alle anlæg, at der udarbejdes rapporter efter inspektioner, og at der om nødvendigt følges op på inspektioner med virksomhedsledelsen inden for en rimelig tidsfrist.

Som led i gennemgangen af IPPC-direktivet¹², der er på Kommissionens arbejdsprogram for 2007, og baseret på analysen af denne lovgivnings gennemførelse vil Kommissionen overveje, hvordan den kan sikre en bedre overholdelse for at få større overensstemmelse i og mere tillid til medlemsstaternes inspektion af IPPC-anlæg.

Kommissionen overvejer at foreslå specifikke retligt bindende regler for inspektioner af affaldsoverførsler. Til forskel fra inspektioner af anlæg udføres inspektioner af affaldsoverførsler på forskellige steder, såsom i søhavne, på veje eller ved grænseovergange, og de involverer som regel mange forskellige myndigheder, såsom toldmyndighederne,

¹¹ Rådets Direktiv 96/82/EF om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13, senest ændret ved direktiv 2003/105/EF, EUT L 345 af 31.12.2003, s. 97.

¹² Rådets direktiv 96/61/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.

politiet og miljømyndighederne. Der bør fastlægges specifikke kriterier for at sikre tilstrækkelig kvalitet og hyppighed i inspektioner, og der skal sørges for en passende efteruddannelse af personalet og samarbejde mellem myndighederne.

I tilfælde af produktrelateret lovgivning såsom direktiv 2002/95/EF om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr¹³ kontrolleres overensstemmelse ved hjælp af markedstilsyn og overensstemmelsesvurdering. Det burde undersøges, om det skulle være nødvendigt at udbygge denne ordning i forbindelse med den igangværende gennemgang af direktivet.

Anden miljølovgivning, der i øjeblikket er ved at blive gennemgået eller udarbejdet, og hvor behovet for at oprette eller udbygge inspektionskrav vil blive overvejet, er:

- direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF¹⁴
- forordning (EF) nr. 2037/2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget¹⁵
- direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand¹⁶
- direktiv 86/609/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål¹⁷
- direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr¹⁸
- forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed¹⁹
- et kommende direktiv om indsprøjtning og underjordisk oplagring af kul.

Spørgsmålet om inspektioner burde også overvejes i forbindelse med fremtidige revisioner af retsakter.

3.3. Udvikling af vejledning og samarbejde mellem medlemsstaterne

IMPEL har gennemført en lang række projekter, der sigter mod at styrke samarbejdet og tilskynde til informationsudveksling mellem medlemsstaterne om miljøinspektioner²⁰. Kommissionen har aktivt støttet og deltaget i disse projekter.

Følgende projekter bør navnlig nævnes:

¹³ EUT L 37 af 13.2.2003, s. 19.

¹⁴ EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32.

¹⁵ EFT L 244 af 29.9.2000, s. 1.

¹⁶ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32.

¹⁷ EFT L 358 af 18.12.1986, s. 1.

¹⁸ EUT L 37 af 13.2.2003, s. 24.

¹⁹ EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1.

²⁰ Der er flere oplysninger på IMPEL webstedet: <http://ec.europa.eu/environment/impel/index.htm>

IMPEL har iværksat et "Review Initiative" (IRI), der består i at sende et hold chefinpektører fra forskellige lande til at undersøge inspektionsbestemmelserne i lande, der anmoder herom, ved at sammenligne praksis i de pågældende landes ordninger med inspektionsordningerne i holdenes forskellige hjemlande. Der er blevet gennemført IRI-projekter i 8 frivillige EU-medlemsstater – Tyskland (Mannheim), Irland (Wexford), Belgien (Bruxelles), Frankrig (Douai), Nederlandene (Zwolle), Spanien (Santiago de Compostela), Sverige (Stockholm og Södertälje) og Det Forenede Kongerige (Skotland) – såvel som i Norge mellem 2001 og 2007.

"IMPEL Cluster Transfrontier Shipments of Waste" (grænseoverskridende overførsel af affald) har gennemført adskillige projekter om forebyggelse af ulovlige overførsler af affald, herunder tilrettelæggelse af fælles inspektionsaktiviteter.

IMPEL har udarbejdet talrige vejledningsdokumenter om, hvordan inspektioner planlægges og udføres. Der er blevet tilrettelagt udvekslinger af oplysninger og erfaringer mellem inspektører.

Alle disse tiltag har haft positive virkninger for udbygningen af inspektioner i Fællesskabet, og IMPEL burde fortsat tilskynde til sådanne projekter.